

nes, kostuums, liedjes en toespraken, is een aardig gevonden type; maar in zijn rol toch niet meer dan *charge*. Jochems en zijn malle vrouw, met den poenigen Vlaskamp, vormen ook een *charge*-trio, heel gek, om hartelijk over te lachen, maar te kluchtig voor een modern blijspel, waarin we realiteit willen hebben. Zonder waarschijnlijkheid gaat de grap over ons heen als een vlok zeeschuim, terwijl we een vuurpijl verwachten.

De meisjes Garstman, in 't begin bespot omdat ze „alweër in de broek” zijn (in fietspakjes) heeft de schrijver maar even geschetst. Beter werd de burgemeester, die wezenlijk héél goed is in zijn voornaamheid, overwinnend eerst, vernederend dan den rijken aannemer, tot het blijkt dat zijn zoon er met Garstman's dochter „vandoor” is, om té trouwen in Londen, waarop alles wordt geschikt en Garstman toch veel eer krijgt voor zijn dubbeltjes.

Aardige tooneeltjes getuigen van Dekking's aanleg voor het schrijven van stukken. Ook dit debuut geeft dus reden tot blijdschap, bij reden tot vrees dat de vroolijke journalist het zich wat gemakkelijk zal blijven maken.

IV.

Juffrouw Top Naeff schonk ons, na een veelbelovend debuut, het tooneelspel *Aan Flarden*, uitnemend vertolkt door het Rotterdamsch Tooneelgezelschap Van Eijsden, dat de hoofdrollen liet vervullen door mevrouw Tartaud—Klein, die blijft geven, wat ze, reeds heel jong nog, beloofde en door den heer Tartaud, die den laatsten tijd voortdurend mooier, dieper doorvoeld spel te genieten geeft. Nu staat dat sympathieke paar vooraan in de rijen onzer meest begaafde, jonge tooneelspelers op wie onze hoop voor de toekomst van het Vaderlandsch tooneel is gevestigd.

Ook de andere vertolkers waren over 't algemeen goed. Door alle tooneelcritici werd dit erkend. Minder eenstemmig dachten dezen over de waarde van 't met zooveel liefde vertoonde stuk en de jonge, nog zoo héél jonge schrijfster heeft moeten ondervinden dat er voor den Nederlandschen letterkundige geen ondankbaarder werk te bedenken valt dan te schrijven voor

ons tooneel. Indien we in deze omstandigheid mogen zien enkel het bewijs dat onze tooneelkritiek hooger staat dan de andere, is het verschijnsel verblijdend, ten deele althans.

Maar, wie zich voorneemt tooneelstukken te schrijven, dient wel te bedenken, toch, dat de leiding dier hoogstaande kritiek in handen is van maar enkele deskundigen. Immers weinigen kunnen dadelijk hun oordeel geven, in groote dagbladen, die door duizenden gelezen worden. Iedereen heeft wel eens gehoord, ergens in 't publiek, dat werd gezegd: „de krant schreef dat 't héél mooi was.” En dan

MEJ. TOP NAEFF.

vroeg iemand: „wat voor krant?” „Nou... ja, als je me nou vraagt wat voor krant... 't Was Die of Die of Die, een van onze groote bladen en 't artikel las ik of thuis, of in den trein, of in de Sooc', of... ja, heusch, dat weet ik niet meer.” Dan komt na „de” krant, verspreid met één dag over heel Nederland, misschien nog ereis een weekblad met eene onafhankelijke beschouwing en heel veel later nog wêr eens een maandblad — noem 't meest gezaghebbende: *De Gids* —, maar over den invloed (zoo klein!) van Pers op Schouburgpubliek is dan reeds lang beschikt; door-